

Arrest

nr. 54 971 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 26 november 2009 een eerste asielaanvraag in. Deze resulteert in een beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2010. Het beroep dat verzoeker instelt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidt niet tot een andere vaststelling.

Op 25 oktober 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 27 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten H. S.

geboren te (...), op (in)(…)

en van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 25.10.2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 26.11.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 06.09.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 25.10.2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een partijattest + vertaling naar voren brengt waarin wordt vermeld dat de betrokkene als student werd gearresteerd en één van de organisatoren was van het Newroz feest in 2009 waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een attest van de PYD naar voren bracht en er toen vanwege het CGVS werd geoordeeld dat 'documenten dienen gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is' waarbij dient opgemerkt te worden dat zijn huidig naar voren gebracht document niet van die aard is dat het de conclusies van het CGVS tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen; overwegende dat het document vermeldt dat hij als student gearresteerd werd waarbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag van oordeel was dat 'uw arrestatie in 2004 niet door het CGVS betwist wordt maar volstaat op zich niet om een toekomstige vervolgingsvrees te rechtvaardigen'; overwegende dat de betrokkene een dvd naar voren brengt waarop de herdenkingsbijeenkomst op 01.08.2010 van de moord op Ahmet Hussein te Antwerpen werd vastgelegd en drie foto's van de herdenkingbijeenkomst + zes foto's van de manifestatie van 12 maart 2010 in Brussel waarbij dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) reeds oordeelde over de activiteiten die de betrokkene in België heeft ontwikkeld; overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om de dvd en de foto's naar voren te brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene een internetartikel naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het internetartikel betreft waarvan de bewijswaarde gering is en de authenticiteit niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene verklaart deel te hebben genomen aan de manifestatie van 12 maart 2010 waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit element reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag; overwegende dat de betrokkene ingaat op de beslissing van het CGVS waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene de mogelijkheid had om deze opmerkingen naar voren te brengen tijdens de behandeling van zijn verzoekschrift bij de RVV tegen het CGVS; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (…)

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een “onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering.”

Het middel luidt:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijkewaarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96,49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

De gemachtigde van de minister achtte het gepast in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring na een zeer summier onderzoek en een beslissing die slechts één paragraaf in beslag neemt.

De gemachtigde van de minister heeft geen rekening gehouden met de actuele situatie in Syrië en met het gevaar dat nog steeds aanwezig is voor verzoeker. Verzoeker trachtte zijn vrees voor terugkeer te staven met nieuwe overtuigingsstukken als daar zijn:

- Een dvd bevattende een film van de herdenkingsbijeenkomst van 01/08/2010 van de moord op Ahmet Hussein in Antwerpen

- 3 foto's van die herdenkingsbijeenkomst

- 6 foto's van de manifestatie van 12/03/2010 voor de Syrische ambassade in Brussel - manifestatie tegen de gebeurtenissen in 2004 in Kamichli.

- Attest van de democratische eenheidspartij met een vertaling naar het Nederlands door een beëdigde tolk.

De DVZ wijst deze stukken af en stelt dat "betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zijn van de Conventie van Genève(...)".

Nochtans heeft verzoeker een hele reeks van nieuwe documenten aan de DVZ voorgelegd, die aantonen dat zijn vrees voor vervolging nog steeds actueel is. Hij legt onder meer een partij attest neer waarin vermeld wordt dat verzoeker als student werd gearresteerd en één van de organisatoren was van het Newroz feest in 2009. Tijdens zijn eerste asielaanvraag, legde verzoeker reeds een attest neer uitgaande van PYD, doch, het recente neergelegde attest bevat een andere inhoud dan het attest dat verzoeker reeds neerlegde tijdens zijn eerste asielaanvraag. In dit laatste attest bevestigt de partij expliciet dat verzoeker werd gearresteerd als student.

De gemachtigde van de minister dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren en een evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt. Hij dient daarbij aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen om alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van zijn aanvraag bloot te leggen. De gemachtigde van de minister heeft in casu de nieuwe stukken niet voldoende grondig onderzocht. Dat weerspiegelt zich in de motivering van de bestreden beslissing.

Het middel in gegrond.”

In de repliekmemorie verwijst verzoeker naar zijn verzoekschrift.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij verzoekers eerste asielaanvraag het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen reeds op uitvoerige wijze uiteengezet heeft, bij beslissing van 3 mei 2010 dat verzoeker niet in aanmerking komt noch voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Met andere woorden, verzoeker kon een vervolgingsvrees, in de zin van de Conventie van Genève niet aantonen.

Gezien verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag documenten voorlegde die hij enerzijds bij zijn eerste asielaanvraag reeds kon voorleggen, wat overigens niet betwist wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift en hij anderzijds de beschouwingen van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen

en Staatlozen niet heeft kunnen weerleggen bij zijn tweede asielaanvraag, werd de bestreden beslissing op correcte wijze genomen. Bovendien is de bestreden beslissing van een uitvoerige motivering voorzien waarin zowel de feitelijke als juridische elementen die aan de basis liggen van de beslissing werden uiteengezet, waardoor een schending van de motiveringsplicht geenszins verweten kan worden aan de verwerende partij.

De verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 op correcte wijze gemotiveerd en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

Louter ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat het begrip 'nieuwe gegevens' niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan. (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).

In toepassing van het artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 werd ten aanzien van verzoekster terecht beslist om deze asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Uit artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 blijkt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

In tegenstelling tot verzoekers bewering, blijkt uit de bestreden beslissing dat er gesteld wordt dat hij bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en verzoekster toont niet aan op welke wijze de door haar vooropgestelde wetsbepalingen geschonden worden.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de

beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar verzoeker betoogt dat hij wel nieuwe gegevens heeft bijgebracht, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de staatssecretaris/minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en moeten op hem betrekking hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende elementen heeft aangebracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag:

- dvd betreffende een herdenkingsdienst op 1 augustus 2010 en drie foto's;
- 6 foto's van een manifestatie van 12 maart 2010 voor de Syrische ambassade te Brussel;
- attest van de democratische eenheidspartij.

De bestreden beslissing stelt over de dvd en alle foto's dat deze ofwel al ter sprake kwamen ter gelegenheid van de behandeling van de eerste asielaanvraag hetzij ter sprake hadden kunnen gebracht worden. Wat het attest van de democratische eenheidspartij betreft wijst de bestreden beslissing erop

dat eerder werd geoordeeld dat attesten van de PYD moeten gepaard gaan met coherente verklaringen, wat niet het geval was. De dvd handelt over een herdenkingsdienst op 1 augustus 2010, hetzij voordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich had uitgesproken over de vorige asielaanvraag.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 2 september 2010 met nummer 47 644 kenbaar maakt dat verzoeker toen reeds foto's van een herdenking en manifestatie op 12 maart 2010 voorlegde (overweging 2.12) en dat verzoeker eerder bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al melding maakte van zijn deelname aan een manifestatie op 12 maart 2010. De Raad oordeelde dat deze activiteiten niet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk gezocht of hierdoor vervolgd wordt, te meer zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Voorts dient vastgesteld te worden dat de terechtzitting voor de Raad plaatsgreep op 27 augustus 2010 zodat verzoeker de deelname aan de manifestatie van 1 augustus 2010 perfect kon kenbaar maken aan de Raad ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag. De bestreden beslissing oordeelt op juiste wijze dat deze gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat het attest van verzoekers politieke partij wel een andere inhoud kan kennen maar dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerder geoordeeld heeft dat een attest van deze partij niet doorslaggevend is en niet vermag het gebrek aan coherente en geloofwaardige verklaringen te herstellen. Gelet op het gegeven dat het attest van dezelfde partij uitgaat is het motief *“overwegende dat de betrokkene een partijattest + vertaling naar voren brengt waarin wordt vermeld dat de betrokkene als student werd gearresteerd en één van de organisatoren was van het Newroz feest in 2009 waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een attest van de PYD naar voren bracht en er toen vanwege het CGVS werd geoordeeld dat 'documenten dienen gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is' waarbij dient opgemerkt te worden dat zijn huidig naar voren gebracht document niet van die aard is dat het de conclusies van het CGVS tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag kan wijzigen; overwegende dat het document vermeldt dat hij als student gearresteerd werd waarbij dient opgemerkt te worden dat het CGVS tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag van oordeel was dat 'uw arrestatie in 2004 niet door het CGVS betwist wordt maar volstaat op zich niet om een toekomstige vervolgingsvrees te rechtvaardigen”* niet kennelijk onredelijk, te meer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het asielrelaas evenmin aannemelijk achtte. Voorts toont verzoeker noch in zijn verklaring ter gelegenheid van het indienen van zijn tweede asielaanvraag, noch in zijn verzoekschrift aan dat het filmen van zijn deelname aan manifestatie(s) in Brussel tot een andere conclusie leidden dan wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde betreffende zijn politieke activiteiten in Brussel. Ter zake verwijst de Raad naar het volgende motief in zijn voormeld arrest nr. 47 644, waarnaar de bestreden beslissing verwijst:

“Zo uit het neerleggen van de betreffende stukken kan worden afgeleid dat verzoeker zijn vraag om internationale bescherming mede wenst te steunen op de activiteiten die hij in België heeft ontwikkeld, wijst de Raad erop dat indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, Note on réfugié sur place claims, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. Verzoeker toont niet aan dat hij voor zijn vlucht uit Syrië geïnciteerd werd door de Syrische autoriteiten zodat door de loutere deelname aan activiteiten in België het niet aannemelijk is dat de Syrische autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers deelname.

2.13. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en mede gelet op het feit dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft ook maar enig begin van bewijs voor te leggen van het feit dat hij in Syrië daadwerkelijk wordt gezocht of vervolgd, kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.14. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker

geen concrete elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus immers niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Verzoekers verwijzing naar "het geweld en de conflicten dat in Syrië door de overheid wordt gebruikt tegen de Koerden", is onvoldoende om aan te nemen dat wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121 481; RvS 15 december 2004, nr. 138 480)."

De Raad herinnert eraan dat uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een tweede asielerzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar "nieuw" zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verweerder, maar verzoeker maakt, in casu, niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143 020). Het feit dat een vreemdeling bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een eerste asielaanvraag omdat hij er pas later kennis van kreeg, volstaat niet om deze gegevens als nieuw te beschouwen (RvS 3 mei 2001, nr. 95 156).

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker het motief betreffende het internetartikel dat hij voorlegde niet betwist.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 13 april 2005, nr. 143 020). Verzoeker toont niet aan dat hij "nieuwe elementen", in de zin van deze wetsbepaling, heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Gelet op wat voorafgaat wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet dan ook niet aangetoond. Evenmin toont verzoeker aan dat de stavingstukken die werden voorgelegd niet voldoende grondig zouden zijn onderzocht. Het tegendeel blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de schending van artikel 149 van de Grondwet aanvoert, is dit artikel van toepassing op rechterlijke beslissingen en niet op beslissingen die uitgaan van een bestuur. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN